

[Udenrigsministeren]

På den baggrund forekommer det besynderligt, at netop Danmark har så store problemer med at tilslutte sig det foreliggende forhandlingsresultat.

Hvordan kan det være rigtigt, at netop Danmark stiller sig i vejen for en udbygning af det europæiske samarbejde på de områder, som Danmark i årevis har satset på, og hvor et mere effektivt EF-samarbejde vil bidrage til at løse også en række af de problemer, som det danske samfund står over for? Hvordan kan det være rigtigt, at Danmark netop på det tidspunkt, hvor de øvrige medlemslande accepterer en række af vore grundlæggende synspunkter og vore ønsker om at dreje samarbejdet i en bestemt retning, siger til de andre, at nu vil vi alligevel ikke være med til at gøre det, som vi har stået for lige siden 1973?

Hvordan kan det være rigtigt, at Danmark vil påtage sig ansvaret for at sætte det europæiske samarbejde i stå netop på det tidspunkt, hvor Europa omsider tager sig sammen for at sætte gang i udviklingen ved at tage den teknologiske udfordring op og satse på de miljømæssige aspekter? Ja men kan det virkelig være den danske befolknings ønske? Det vægrer jeg mig ved at tro.

EFs reformpakke er resultatet af den regeringskonference mellem EFs medlemmer, som jo startede for et halvt års tid siden med det formål at drøfte EFs fremtid, og der har været mange forklaringer på, hvorfor det lykkedes at igangsætte regeringskonferencen, og hvorfor den så fik det resultat, som nu ligger på bordet.

Regeringens forklaring er, at det skete, fordi to store medlemslande, Frankrig og Storbritannien, som hidtil har været skeptiske eller endog negative over for ændringer i Romtraktaten, nu er kommet til den konklusion, at sådanne ændringer er nødvendige for, at Europa kan klare sig over for USA og Japan.

Frankrig skiftede i realiteten holdning til spørgsmålet om en regeringskonference, da præsident Mitterrand i maj 1984 holdt en europapolitisk tale, hvor han opblødte en række af de hidtidige franske positioner, og det var et signal om, at fra nu af var Frankrig villig til at se på ændringer i Romtraktaten.

Storbritannien skiftede holdning i løbet af efteråret 1985, efterhånden som regerings-

konferencen udviklede sig. Briterne kom til den konklusion, at netop det forhold, at Romtraktaten indeholder en artikel, der giver mulighed for en ændring af traktaten – det er artikel 236 – er et vidnesbyrd om, at det vil være rimeligt fra tid til anden at gennemgå traktaten for at se, på hvilke punkter den måtte være overhalet af udviklingen, og i hvilket omfang den ikke giver svarene på de aktuelle problemer, vi står over for. Så da regeringskonferencen sluttede, var de britiske overvejelser mundet ud i den konklusion, at Storbritannien nu var rede til traktatændringer.

Som for Danmarks vedkommende var Storbritannien ikke rede til at ændre kompetencefordelingen imellem EFs institutioner, og briterne afviste dermed at tildele Europa-Parlamentet yderligere beføjelser, yderligere magt og yderligere reel indflydelse. Og jeg vil tilføje, at Storbritannien ville aldrig have accepteret forhandlingsresultatet, som fører til yderligere reel indflydelse for Europa-Parlamentet. Og det gør det foreliggende forhandlingsresultat heller ikke, uanset hvad der herhjemme fremsættes af påstande herom.

Derimod var Storbritannien – igen på samme måde som Danmark – rede til at ændre traktaten på en række områder, som er af betydning for det europæiske samarbejdes udvikling og udbygning. Det drejer sig bl.a. om det store fælles marked, og det drejer sig om forskning og teknologi. Det er derfor en rigtig beskrivelse, at godt nok var det de institutionsivrige lande med Italien og Benelux i spidsen, som fik held til at få sammenkaldt regeringskonferencen med henblik på at få ændret Romtraktaten, og det er også rigtigt, at deres mål var at ændre EFs institutioner, herunder at få tildelt Europa-Parlamentet yderligere beføjelser, men de måtte betale en politisk pris for den politiske gevinst det var for dem alene at få sammenkaldt denne regeringskonference, og den pris, de måtte betale, var, at forhandlingsresultatet blev bestemt af de skeptiske lande, herunder i første række Storbritannien og Danmark. Disse lande fastholdt, at forhandlingsresultatet måtte koncentreres om en udbygning af EF-samarbejdet samt en EPS-traktat, mens det ikke kunne komme på tale at ændre kompetencefordelingen imellem EFs institutioner eller tildele Europa-Parlamentet yderligere beføjelser. Og da det kom til stykket, var Fran-